

[Gustav Pedersen.]

kommer igennem Rigsdagen; men jeg gør opmærksom paa, at der en Gang imellem er Kræfter, der er stærkere end et tilfældigt Rigsdagsflertal. Vi maa jo gøre os klart, at man ikke i et Samfund gennem Generationer kan videreføre Rationaliseringsbestrebelseerne med stadig større og større Styrke og saa standse ved et eller andet bestemt Omraade. Naar Arbejdere og Funktionærer gennem mange Aar har maattet finde sig i i Masser af Tilfælde at faa omlagt deres Tilværelse — under Mellemligstiden ofte at faa ødelagt deres Tilværelse — paa Grund af Kravene om mere arbejdsbesparende Organisation af Arbejdet, naar det efterhaanden er blevet en Videnskab at lade Arbejdet udføre med mindst mulig Anvendelse af Arbejdskraft, kan man ikke paa Forhaand sige, at der aldrig maa røres ved den øvrige Del af Samfundsfunktionerne. Jeg tror, jeg har Lov til at understrege, at under saadanne Vilkaar maa det i hvert Fald være nødvendigt at hindre, at Monopoldannelser eller trustlignende Karteller kan optræde som selvbestaltede Skatteopkrævere, og jeg kan vel ogsaa gøre opmærksom paa, at det ikke, hvis det kommer til at gaa ud over Befolkningen, kan tillades at anvende selv de mest uhensigtsmæssige Metoder til Arbejdets Organisering. Alle disse Spørgsmaal vil en Dag melde sig af sig selv paa samme Maade som adskillige andre Krav, som Socialdemokratiet gennem Aartier har rejst, som til at begynde med mødte en voldsom og fanatisk Modstand og dog efterhaanden blev betragtet som noget rimeligt og selvfølgelig. Men det, at vi har peget paa en naturlig Konsekvens af en økonomisk Udvikling, giver ingen Ret til at tro, at vi vil bryde den Respekt for Lovgivningsmagten, der altid var det Grundlag, vi byggede paa. Og jeg kan føje til, at netop det sidste Valg har vist, at Flertallet og endda langt det overvejende Flertal af de danske Arbejdere har den samme Indstilling.

I Bladet „Land og Folk“ har man forklaret Forskydningen fra Kommunisten til Socialdemokrater paa den Maade, at den skyldtes, at en Del af Arbejderne, der tidligere stemte kommunistisk, var bange for, at Socialdemokratiet ligesom i 1945 skulde undlade at danne Regering. Det er nu langt fra hele Sandheden, men selv om det havde været den egentlige Drivkraft, vilde der heri ligge en Dokumentation for, at de danske Arbejderes Ønsker hverken er guldne Protestresolutioner eller evig Uro i Slægt med det, der præger det offentlige Liv i

Frankrig for Tiden. De danske Arbejdere har gennem deres Stemmeafgivning slaaet fast, at de ufravigeligt staar paa Folkestyrets Grund, og der kan derfor heller ikke være Tvivl om, at netop den socialdemokratiske Regering er fast forankret her. Vi kan i visse Situationer være skuffede over at møde for lidt Forstaaelse for de Krav, vi anser for rigtige, og vi kan vel ogsaa i visse Tilfælde være skuffede over, at de Linier, vi anser for at være de rigtige, ikke finder tilstrækkelig Tilslutning blandt Vælgerne. Men det giver ingen Grund til at tro, at vi vil prøve paa at administrere os til Resultater, der ikke er i Overensstemmelse med Folketingets og Vælgerne Flertal. Hermed er Samarbejdsvilkaarene givet. Vi ønsker imidlertid ikke at foregive en Idyl, som ikke har Rod i det praktiske Liv, vi ønsker ikke som i Diktaturlandene at skjule, at der er stærke økonomiske Interessesætninger i Befolkningen. Det vilde være lige saa taabeligt som at tro paa, at de Linier, der skiller i Dag, ogsaa vil være de Linier, der skiller i Fremtiden. I en Periode, hvor Angsten for at kunne klare Dagen og Vejen stikker dybt i Befolkningen, vil det farligste af alt være at tro paa, at man ved nogle Taler eller nogle Talemaader kan tilvejebringe økonomisk Samdrægtighed og fjerne de økonomiske Interessesætninger.

Det, vi derimod tror skulde være muligt, hvis fornøden Ansvarsbevidsthed er til Stede, det er, at man skulde kunne finde saa megen Realitetssans, at man kan slide sig til et Resultat. Om det saa sker under Udveksling af skarpe Bemærkninger, kan i og for sig være underordnet, det vigtigste er jo nu engang, at Resultatet bliver naaet. Og der maa vi igen understrege, at det vigtigste er at klare Forsyningerne, ikke alene til at opretholde Tilværelsen, men ogsaa til Industriens, til hele Produktionsapparatets Udbygning og til Byggeriets Fremme, alt det, vi under eet kalder for Genopbygningen.

Det er imidlertid ikke mindre vigtigt at stabilisere vore indenlandske Pengeforhold. Det er ikke alene for at undgaa at komme til at arbejde med store Tal, at vi bekæmper Inflation; det, der slaas i Stykker ved en inflatorisk Prisstigning, ødelægger jo meget mere end de tilfældige Overgangsvanskeligheder. Det er vel alle enige om, men desværre er det meget ofte saadan, at Enigheden virker noget teoretisk. Hvis man lægger Mærke til den Hetz, der har været i Prisdannelsen, og konstaterer, hvor lidt Offervilje der i Virkeligheden har været hos